



Sygn. akt IV CSK 451/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący)

SSN Władysław Pawlak

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Jóskowiak

w sprawie z powództwa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa
w Warszawie

przeciwko M.W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej

w dniu 26 lipca 2018 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.

z dnia 20 września 2016 r., sygn. akt I ACa .../15,

**1) odrzuca skargę kasacyjną w części zaskarżającej pkt 1a
w zakresie uchylenia nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w G. z
dnia 24 września 2014 r., sygn. I Nc .../14 i oddalającym
powództwo oraz punkt drugi;**

**2) uchyla zaskarżony wyrok w pozostałej części i w tym
zakresie oddala apelację powódki;**

3) orzeka, że koszty postępowania apelacyjnego i kasacyjnego powódka jest zobowiązana zwrócić na rzecz pozwanego i ich szczegółowe wyliczenie pozostawić referendarzowi w sądzie I instancji.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w G. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w G. uchylający nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 września 2014 r. sygn. I Nc .../14 i oddalający powództwo, w ten sposób, że utrzymał w mocy ten nakaz co do kwoty 63 693 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 maja 2014 r., w pozostałym zakresie go uchylił i oddalił powództwo.

Sąd drugiej instancji ustalił, w dniu 24 stycznia 2005 r. strony zawarły umowę o dofinansowanie projektu, w której Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w Warszawie zobowiązała się udzielić pozwanemu pomocy finansowej w kwocie 50 000 zł na realizację projektu w zakresie Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004 - 2006” w ramach priorytetu „Wspieranie zmian i dostosowań w sektorze rolno - żywnościowym” działanie „Ułatwianie startu młodym rolnikom”. Pozwany nie posiadał w dniu złożenia wniosku odpowiednich kwalifikacji zawodowych i zobowiązał się do uzupełnienia wykształcenia oraz złożenia dokumentów potwierdzających wykonanie przez niego zobowiązań przed upływem pięciu lat od rozpoczęcia prowadzenia gospodarstwa rolnego tj. do dnia 6 lutego 2009 r. W przypadku niewypełnienia co najmniej jednego ze zobowiązań wymienionych w § 5 ust. 1 umowy, pozwany zobowiązał się do zwrotu pomocy wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia wypłacenia pomocy przez powódkę. Dofinansowanie zostało pozwanemu wypłacone w dniu 24 marca 2005 r. i pozwany wystawił, dla zabezpieczenia roszczeń powódki, weksel własny in blanco, który w dniu 26 maja 2014 r. powódka wypełniła na kwotę 105 455,08 zł.

W dniu zawarcia umowy pozwany miał zasadnicze wykształcenie w zawodzie tapicer a w dniu 6 czerwca 2008 r. zdał egzamin dojrzałości w liceum ogólnokształcącym dla dorosłych. Wniosek pozwanego o przedłużenie terminu do uzupełnienia kwalifikacji zawodowych do dnia 12 lutego 2012 r. został przez powódkę uwzględniony.

W dniu 12 lipca 2014 r. pozwany ukończył kurs zawodowy i zdał w dniu 8 września 2014 r. egzamin potwierdzający kwalifikacje w zawodzie z zakresu prowadzenia produkcji rolniczej wyodrębnionej w zawodzie technik rolnik. W latach 2006 - 2012 w pobliżu miejsca zamieszkania pozwanego nie było naboru do szkół oferujących wykształcenie rolnicze.

Pozwany pracował w gospodarstwie rolnym rodziców od 2000 r. Właścicielem nieruchomości rolnej stał się z mocy umowy darowizny z dnia 6 lutego 2004 r., podlega ubezpieczeniu społecznemu rolników i prowadzi gospodarstwo do dnia dzisiejszego, systematycznie je rozwijając. Mieszka z rodzicami, którzy cierpią na zaburzenia lękowo depresyjne, upośledzenie i ociążałość umysłową, znajdują się pod stałą opieką psychiatry i byli kilkakrotnie hospitalizowani. W dniu 1 marca 2013 r. powódka zwróciła się do pozwanego o dostarczenie dokumentu poświadczającego uzyskanie kwalifikacji rolniczych, w dniu 10 kwietnia 2013 r. powiadomiła go o uruchomieniu procedury windykacji należności, a w dniu 27 sierpnia 2013 r. wezwała do zapłaty kwoty 101 729 zł w terminie 14 dni.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego i przyjął, że pozwany nie wywiązał się należycie z obowiązków umownych z uwagi na to, że nie uzupełnił posiadanego wykształcenia co najmniej do poziomu średniego wykształcenia rolniczego, co wynika z analizy materiału dowodowego. Podkreślił, że możliwość i celowość dokonania oceny zachowania powódki w świetle art. 5 k.c. wiąże się z uznaniem, że co do zasady jest uprawniona do żądania zwrotu dofinansowania i ograniczył się do rozpoznania zarzutów apelacji związanych z odmową przyznania jej ochrony z uwagi na nadużycie prawa podmiotowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy przyjął sprzecznie z umową stron oraz przepisami prawa materialnego krajowego i wspólnotowego, że okolicznością przemawiającą za zastosowaniem art. 5 k.c. jest cel zawarcia umowy z dnia 25 stycznia 2005 r. określony jako osiągnięcie przez gospodarstwo pozwanego odpowiedniej żywotności ekonomicznej a uzupełnienie wykształcenia rolniczego miało jedynie służyć do osiągnięcia tego celu. Przy określaniu w umowie obowiązków pozwanego nie wskazano wprawdzie celu przyznania pomocy ale

z mocy odesłania w § 10, cel można ustalić na podstawie przepisów rozporządzeń Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 3 września 2004 r. w sprawie przyjęcia Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004 - 2006” (Dz. U. Nr 197, poz. 2032; dalej „rozporządzenie z dnia 3 września 2004 r.”) oraz z dnia 8 września 2004 r. w sprawie Uzupełnienia Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora Żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004 - 2006” (Dz. U. Nr 207, poz. 2117 ze zm.; dalej „rozporządzenie z dnia 8 września 2004 r.”). Zdaniem Sądu wymienione w § 3 umowy działanie „Ułatwianie startu młodym rolnikom” jest jedną z form realizacji priorytetu „Wspieranie zmian i dostosowań w sektorze rolno – żywnościowym” i w ramach tego działania została sztywno uregulowana nie tylko wysokość przyznawanej pomocy ale także kryteria i zasady jej przyznawania, wśród których wymienione były m.in. wymogi posiadania odpowiednich kwalifikacji zawodowych (załącznik do rozporządzenia z dnia 8 września 2004 r., część 3. Opis działań Uzupełnienia Programu, str. 170 - 211, str. 183 - 184). Z załącznika wynika, że gospodarstwo młodego rolnika powinno spełniać wymóg żywotności ekonomicznej już w chwili przyznania pomocy, z tym że dopuszczalne było wykazanie, że kryterium to zostanie spełnione nie później, niż po 5 latach od rozpoczęcia przez niego prowadzenia gospodarstwa rolnego. Spełnienie tego kryterium nie stanowiło zatem celu udzielenia pomocy lecz było przesłanką jej udzielenia i mogło w niektórych przypadkach stanowić skutek przyznania pomocy. W rezultacie odpada możliwość oparcia się na takiej okoliczności jako przesłance zastosowania art. 5 k.c.

Sąd drugiej instancji nie podzielił też argumentu Sądu Okręgowego, że pozwany ostatecznie, choć z opóźnieniem wywiązał się z obowiązku uzupełnienia wykształcenia. Przyjął, że analiza treści zaświadczeń Zespołu Szkół Rolniczych w B. z dnia 27 marca 2014 r. i z dnia 18 października 2014 r. oraz świadectwa dojrzałości z liceum ogólnokształcącego, z uwzględnieniem oceny tych dokumentów przez [...] Kuratora Oświaty w G. i Dyrektora Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej w G. jako organów państwowych uprawnionych do rozstrzygnięcia, czy pozwany spełnia wymogi do przyznania dyplomu potwierdzającego uzyskanie

wykształcenia rolniczego na poziomie szkoły średniej, prowadzi do wniosku, że pozwany nie wywiązał się z tego obowiązku, bo uzyskał jedynie jeden tytuł kwalifikacyjny R.03, natomiast nie uzyskał drugiego koniecznego tytułu R.16. Wobec uzyskania świadectwa dojrzałości w liceum ogólnokształcącym ma wprawdzie wykształcenie średnie w rozumieniu przepisów ustawy o systemie oświaty ale nie posiada wykształcenia średniego technik - rolnik.

Sąd Apelacyjny przyjął jednak, że okoliczności, takie jak wykorzystanie otrzymanej pomocy finansowej na potrzeby prowadzonego gospodarstwa rolnego, spełnienie większości obowiązków umownych, osiągnięcie i utrzymanie żywotności ekonomicznej gospodarstwa, sytuacja rodzinna i osobista, trudności w kontynuowaniu nauki z uwagi na brak odpowiednich kursów i błędne przekonania o uzyskaniu wystarczających kwalifikacji wynikające z błędnej informacji ośrodka doradztwa rolniczego, nie mogą być obojętne przy ocenie podstaw zastosowania art. 5 k.c., zwłaszcza że nakazanie pozwanemu zwrotu pomocy w całości ze znacznymi odsetkami mogłoby doprowadzić do finansowej ruiny lub nawet konieczności likwidacji gospodarstwa. Mając również na uwadze argumenty powódki dotyczące konieczności równego traktowania osób, które uzyskały analogiczną pomoc lub którym odmówiono z uwagi na niespełnienie wymogu posiadania odpowiedniego wykształcenia oraz konieczności prawidłowego gospodarowania środkami publicznymi, uznał, że pozwany co do zasady powinien zwrócić w całości należność główną lecz można go na podstawie art. 5 k.c. zwolnić częściowo z obowiązku zapłaty odsetek za okres poprzedzający upływ przedłużonego terminu na wykonanie spornego obowiązku tj. przed dniem 6 lutego 2012 r. Pozwany podejmował bowiem starania o wywiązanie się z obowiązku i przez długi czas miały one akceptację powódki, wobec czego nie byłoby słuszne i sprawiedliwe obciążanie jedynie pozwanego skutkami przedłużania tego okresu.

Żądanie powódki zasługuje na uwzględnienie częściowo do kwoty 63 693 zł tj. należności głównej i odsetek za okres od dnia 7 lutego 2012 r. do wypełnienia weksla w dniu 14 maja 2014 r. i od tej kwoty, jako sumy wekslowej powódce przysługują odsetki od dnia 27 maja 2014 r. w wysokości odsetek ustawowych.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pozwany zarzucając w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej naruszenie rozporządzenia Komisji nr 817/2004 w zw. z art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) Nr 1257/1999, art. 91 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 249 Traktatu Wspólnot Europejskich (TWE) i art. 2 Traktatu o przystąpieniu Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej, naruszenie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 8 września 2004 r. oraz załącznika do tego rozporządzenia oraz naruszenie art. 5 k.c. Naruszenie przepisów postępowania wywiódł z naruszenia art. 382 k.p.c. i 233 k.p.c. Wniósł o jego uchylenie i oddalenie apelacji powódki w całości, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zasadnicze zagadnienie, dotyczące spełnienia przez pozwanego obowiązku uzupełnienia wykształcenia do poziomu średniego wykształcenia rolniczego, wiąże się z zarzutem naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów rozporządzenia Komisji nr 817/2004 w zw. z art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) Nr 1257/1999, art. 249 Traktatu Wspólnot Europejskich (TWE) i art. 2 Traktatu o przystąpieniu Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej oraz problemu relacji przepisów prawa krajowego do przepisów prawa wspólnotowego.

Nie może budzić wątpliwości, że przepisy prawa unijnego stosowane wprost, a do takich należą rozporządzenia Rady (WE), wyprzedzają przepisy prawa krajowego zgodnie z zasadą pierwszeństwa prawa unijnego i w razie niezgodności przepisów prawa krajowego z przepisami rozporządzenia, należy stosować przepisy rozporządzenia.

Sąd Apelacyjny przyjął, że brak spełnienia przez pozwanego obowiązku uzupełnienia wykształcenia do poziomu wykształcenia średniego rolniczego wynikającego z umowy oraz przepisów rozporządzenia z dnia 8 września 2004 r. i załącznika do tego rozporządzenia czyni zasadnym roszczenie powódki, nie rozważył natomiast skutku prawnego nie spełnienia tego obowiązku przez pozwanego w świetle, obowiązujących w dacie zawarcia umowy, art. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie

wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia (Dz. U. UE. L. 1999, nr. 160, poz. 80, dalej „rozporządzenie Rady nr 1257/1999”) oraz art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 817/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. (Dz.U. U.E. L. 2004, nr 153m poz. 30, dalej „rozporządzenie Komisji nr 817/2004”), w aspekcie zgodności przepisów prawa krajowego z tymi aktami prawnymi.

Zagadnienie to było już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego w sprawach o stanach faktycznych zbliżonych do podstawy faktycznej w niniejszej sprawie.

W motywach wyroku z dnia 16 stycznia 2014 r., IV CSK 196/13 (OSNC-ZD 2015, nr 2, poz. 23) Sąd Najwyższy wyraził daleko idącą wątpliwość, czy w sytuacji, gdy pozwany miał zawodowe wykształcenie rolnicze i od siedmiu miesięcy prowadził gospodarstwo rolne, zobowiązanie go w umowie do uzupełnienia wykształcenia zawodowego znajdowało uzasadnienie w postanowieniach prawa unijnego. Wobec braku zarzutów kasacyjnych w tym przedmiocie ograniczył się do stwierdzenia, że obowiązek taki nie wynika ani z art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 1257/1999 ani z art. 4 rozporządzenia Komisji nr 817/2004, gdyż przepisy te mówią tylko o kwalifikacjach i umiejętnościach zawodowych, a nie o poziomie wykształcenia, co rodzi wątpliwość co do dopuszczalności przyjęcia przez ustawodawcę polskiego w przepisach rozporządzenia z dnia 8 września 2004 r., a w konsekwencji w umowach dotyczących pomocy dla młodych rolników, że uzupełnienie umiejętności i kompetencji zawodowych rolnika może nastąpić jedynie przez uzupełnienie wykształcenia rolniczego oraz że wymaganie to dotyczy też rolnika posiadającego wykształcenie zawodowe rolnicze i prowadzącego gospodarstwo rolne.

Wprost do tego problemu odniósł się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 stycznia 2014 r., II CSK 188/13 (OSNC 2014, nr 12, poz. 125) stwierdzając, że warunek ustanowiony w załączniku nr 1 do rozporządzenia z dnia 8 września 2004 r., zgodnie z którym uzupełnienie - w okresie pięciu lat od rozpoczęcia działalności - braku odpowiednich kwalifikacji zawodowych może nastąpić

wyłącznie przez uzyskanie wykształcenia określonego w załączniku nr 2 do tego rozporządzenia, a nie przez uzyskanie stażu pracy w gospodarstwie rolnym, jest niezgodny z wymaganiami ustanowionymi w rozporządzenie Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia (Dz. U. UE L 1999 r., nr 160, poz. 80 ze zm.).

Wyjaśnił, że porównanie art. 8 ust. 1 i 37 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 1257/1999, art. 4 rozporządzenia Komisji nr 817/2004 oraz załącznika nr 1 i 2 rozporządzenia z dnia 8 września 2004 r. prowadzi do wniosku, że w prawie krajowym, odmiennie, niż w prawie unijnym wyłączono możliwość uzupełnienia przez rolnika wymagania odnoszącego się do umiejętności i kompetencji zawodowych przez uzyskanie - w pięcioletnim okresie dostosowawczym - stażu pracy w gospodarstwie rolnym. Przewidziano bowiem, że rolnikowi, który w chwili podjęcia decyzji o przyznaniu pomocy nie spełnia wymagań w zakresie kwalifikacji zawodowych przewidzianych w załączniku do rozporządzenia z dnia 8 września 2004 r., pomoc może być przyznana tylko pod warunkiem uzupełnienia wykształcenia. Takiego ograniczenia nie zwiera ani rozporządzenie Rady ani rozporządzenie Komisji a z zawartych nich regulacji wynika jednoznacznie, że rolnik może uzupełnić wymaganie posiadania odpowiedniej wiedzy i umiejętności zawodowych (art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 1257/1999) w okresie pięciu lat od rozpoczęcia działalności. Sąd Najwyższy podkreślił, że regulacji wyłączającej możliwość uzupełnienia kwalifikacji zawodowych przez uzyskanie wymaganego stażu w gospodarstwie rolnym, nie można pogodzić z celami i wymaganiami określonymi w tym rozporządzeniu, co wyłącza możliwość ustanowienia, zgodnie z art. 37 ust. 4 bardziej restrykcyjnych warunków przyznawania wsparcia. Zwrócił uwagę na dysonans pomiędzy określonymi w rozporządzeniu z dnia 8 września 2004 r. kwalifikacjami zawodowymi uprawniającymi do uzyskania pomocy w postaci wykształcenia średniego nierolniczego i trzyletniego stażu pracy albo wykształcenie podstawowego lub zasadniczego zawodowego i co najmniej pięcioletniego stażu pracy w gospodarstwie rolnym, a oczekiwaniami co do sposobu ich uzupełnienia w okresie dostosowawczym wyłącznie przez podniesienie poziomu wykształcenia.

Prowadzi on do sytuacji, w której rolnik, który w okresie pięciu lat ukończył liceum ogólnokształcące i cały czas prowadził gospodarstwo rolne, uznawany był za osobę nie posiadającą kwalifikacji zawodowych, podczas gdy w chwili przyznania pomocy wystarczyło wykształcenie średnie nierolnicze i co najmniej trzyletni staż pracy w gospodarstwie albo wykształcenie podstawowe lub zasadnicze zawodowe i co najmniej pięcioletni staż pracy w gospodarstwie rolnym. W rozporządzeniu Komisji nr 817/2004 pięcioletni okres dostosowawczy został wprowadzony w celu spełnienia wymagań odnoszących się m.in. do umiejętności i kompetencji zawodowych a nie w celu podnoszenia ich poziomu. W rezultacie Sąd Najwyższy uznał za wystarczające osiągnięcie przez beneficjenta w okresie dostosowawczym takich umiejętności i kompetencji zawodowych, jakie były wymagane w chwili podejmowania indywidualnej decyzji o przyznaniu wsparcia i wskazał, że nie można wykluczyć możliwości spełnienia wymagania przez uzyskanie stażu pracy.

Sąd Najwyższy orzekający w sprawie niniejszej w pełni podziela powyższy pogląd i wszystkie argumenty przywołane na jego uzasadnienie, w tym argument, że wyeliminowanie w prawie krajowym możliwości uzupełnienia w okresie pięcioletnim wymagania odpowiednich umiejętności i kompetencji zawodowych przez uzyskanie stażu pracy w gospodarstwie rolnym jest sprzeczne z celami i wymaganiami ustanowionymi w rozporządzeniu nr Rady 1257/1999 i prowadzi do istotnego pogorszenia sytuacji młodych rolników. Zaostrzenie wymagań na etapie uzupełniania kwalifikacji, z zagrożeniem obowiązkem zwrotu pomocy, w stosunku do wymagań obowiązujących na etapie przyznawania pomocy nie znajduje żadnego uzasadnienia w celach polityki rozwoju obszarów wiejskich określonych w rozporządzeniu Rady m.in. w pkt 6 i 18, które określono jako przywrócenie i podniesienie konkurencyjności obszarów wiejskich oraz tworzenie nowych miejsc pracy na tych terenach, z zaleceniem zachęcania do rozwoju i upraszczania istniejących instrumentów rozwoju obszarów wiejskich lub określonych jako zmodernizowanie gospodarstw wiejskich i poprawa ich rentowności. Sprzeczne jest również z zaleceniem uproszczenia warunków dotyczących uprawnienia do pomocy wspólnotowej (pkt 19) oraz wskazaniem na potrzebę właściwego poziomu wykształcenia ogólnego, technicznego i ekonomicznego osób zaangażowanych w działalność związaną z rolnictwem (pkt 20).

Takie unormowanie konieczności uzupełnienia kwalifikacji prowadzi również do nieuzasadnionego zróżnicowania wymogów w stosunku do rolników ubiegających się o przyznanie pomocy i narusza zasadę równego traktowania.

W rezultacie, stwierdzić trzeba, że warunek ustanowiony w załączniku nr 1 do rozporządzenia z dnia 8 września 2004 r., zgodnie z którym uzupełnienie kompetencji zawodowych może nastąpić tylko przez podniesienie poziomu wykształcenia przez uzyskanie wykształcenia określonego w załączniku nr 2, z wyłączeniem uzyskania stażu pracy w gospodarstwie rolnym i uzyskania wykształcenia nie wymienionego w tym załączniku, jest niezgodny z art. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999.

Nie było kwestionowane, że pozwany w dacie podjęcia decyzji o przyznaniu pomocy nie miał wyższego, średniego lub zasadniczego wykształcenia rolniczego, wykształcenia średniego nierolniczego lub wykształcenia wyższego na kierunku innym, niż rolniczy ale w okresie pięcioletnim ukończył liceum ogólnokształcące i zdał egzamin dojrzałości. Z ustaleń faktycznych wynika nadto, że od 2000 r., pracował w gospodarstwie rodziców, samodzielnie prowadzi gospodarstwo rolne od 6 lutego 2004 r. do chwili obecnej, w tym również w określonym w umowie pięcioletnim okresie dostosowawczym. Uzyskanie zatem wykształcenia średniego ogólnokształcącego i trzyletni staż pracy w gospodarstwie uzasadnia przyjęcie spełnienia przez pozwanego w terminie obowiązku uzupełnienia umiejętności (kompetencji) zawodowych i wiedzy, o których mowa w art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 1257/1999 i w art. 4 ust. 2 rozporządzenia Komisji nr 817/2004 oraz wykonania umowy zawartej z powódką, co czyni jej żądanie bezzasadnym i prowadzi do oddalenia apelacji. Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego odpowiada bowiem prawu, chociaż nie można podzielić jego motywów.

Wobec przesądzenia o zasadności zarzutu naruszenia wymienionych wyżej aktów prawa unijnego oraz rozporządzenia z dnia 8 września 2004 r., bezprzedmiotowe stało się odniesienie się do pozostałych zarzutów naruszenia prawa materialnego i zarzutu naruszenia przepisów postępowania.

Z tych względów orzeczono na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c., o kosztach orzekając zgodnie z art. 108 zd. 2 w zw. z 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. W części

zaskarżającej wyrok Sądu Apelacyjnego w zakresie uchylenia nakazu zapłaty i oddalenia powództwa oraz częściowego oddalenia apelacji powódki skarga kasacyjna pozwanego, z uwagi na brak interesu prawnego w zaskarżeniu podlega, jako niedopuszczalna, odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

kc

aj